

[Helle Degn]

kes. I den forbindelse finder vi det helt naturligt, at der sikres Danida ressourcer til løbende at vurdere og evaluere mulighederne for at forbedre bistandsadministrationen.

Socialdemokratiet finder det markante omsving i regeringspartiernes bistandspolitik interessant, og vi gælder os over det. Vi deler den opfattelse, som åbenbart ligger bag, nemlig at det er vigtigt at sikre et bredt politisk flertal omkring dansk bistandspolitik, som ikke bliver nemmere at realisere i de kommende år, men i øvrigt hviler på principper, som ligger meget tæt op ad de hovedprincipper, den socialdemokratiske regering tidligere har gjort sig til talsmand for.

Bo Kristensen (KF):

Jeg vil gerne starte med at takke udenrigsministeren for hans redegørelse. Det konservative folkeparti finder det glædeligt, at folketinget nu får lejlighed til at drøfte de principper, vi hidtil har lagt og fremover vil lægge til grund for vores udviklingsbistand. Ikke mindst håber vi, at denne debat vil fjerne den tvivl om udviklingsbistandens fremtidige karakter, som nogle øjensynlig har næret igennem et stykke tid, hvilket har givet anledning til besynderlige fejltolkninger af den borgerlige regerings motiver på dette område.

Udviklingsbistand er ikke et spørgsmål om almisser. Først og fremmest er det et spørgsmål om, at vi som en velstående demokratisk industrination erkender vor moralske og etiske forpligtelse til at hjælpe dårligere stillede.

Dernæst er der tale om et sikkerhedspolitisk aspekt. De økonomiske og sociale spændinger såvel mellem u-landene indbyrdes som i udviklingslandenes forhold til den vestlige verden øger faren for konflikter, hvorfor vores u-landspolitik må fremme en rolig udvikling og en mindskelse af de nævnte spændinger.

Det tredje og sidste overordnede aspekt er det handelspolitiske. Hvor de to første aspekter anerkendes som fundamentale i u-landsproblematikken, forsøger nogle at gøre det til noget odiøst også at se på det handelspolitiske, en holdning, vi i det konservative folkeparti har vanskeligt ved at forstå.

Det er et godt udgangspunkt for den danske bistandshjælp, at meningsundersøgelser i de senere år har vist stor folkelig opbakning bag bestræbelserne på at nå FN-målsætning:

gen: at give 1 pct. af bruttonationalproduktet i udviklingshjælp. Opbakningen har også kunnet aflæses af pæne indsamlingsresultater i forbindelse med flygtningekampagner, nødhjælpsaktioner m.v., som de private hjælpeorganisationer på dygtig vis har forestået. At vi er et af de få lande, der nåede 0,7 pct.-målsætningen, er et andet positivt udgangspunkt for debatten i dag.

Men selv om Danmark sammenlignet med andre industrilande bidrager ganske pænt til u-landene, bør det ikke få os til at synke hen i selvtilfredshed. Et enkelt tal viser lidt om forholdet mellem vores velstand og lavindkomstlandenes fattigdom. I 1978 havde vi et bruttonationalprodukt pr. indbygger på 9.920 dollars, hvor det tilsvarende tal for lavindkomstlandene var 200 dollars. Det danske bruttonationalprodukt var altså 50 gange større. At tale om, at vi eventuelt ikke har råd til udviklingsbistand, er således malplaceret, men på den anden side finder jeg det nødvendigt at advare imod at fokusere for meget på procenttal. Det vigtigste er ikke at kunne opvise pæne talstørrelser, men derimod gode resultater, hvorfor det er de principper, vi lægger til grund for bistanden, der er det altafgørende.

Det er indlysende, at midlerne må anvendes på en måde, der som det primære udgangspunkt har udviklingslandenes ønsker og behov, men det er glædeligt, at udenrigsministeren fremhæver, at vi bør udnytte hjælp-til-selvhjælp-mulighederne, hvor de eksisterer. Dette sidste er ikke mindst vigtigt i forbindelse med at sikre den brede opbakning i befolkningen. Skal vi i krisetider forsvare en forøgelse af budgetterne på dette område, må der ud over at tale om vores humanistiske og kristne forpligtelse kunne fremvises mere håndfaste argumenter i form af f.eks. eksportordrer og dermed beskæftigelse til danske virksomheder. Vi mener, at det er urealistisk at se bort fra dette faktum. U-landshjælpen bliver ikke mere idealistisk endsige mere effektiv af at være filantropisk.

At der er mulighed for at styrke vores samhandel med udviklingslandene, ses af, at hvor vores samhandel med landene i den tredje verden udgør 13 pct. af vores samlede udenrigshandel, er det tilsvarende tal for de øvrige OECD-lande 26 pct., altså det dobbelte, et forhold, som vi fra konservativ side mener det er rigtigt at få rettet op på. Det